

DESET HILJADA LJUBAVNIKA

EDIT RAVEL

Prevela
Aleksandra Čabraja
■ Laguna ■

Naslov originala

Edeet Ravel

TEN THOUSAND LOVERS

Copyright © 2003 Edeet Ravel

First published in the English language by Headline Book

Publishing Limited

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj kćerki Larisi
i mom prijatelju Marku Maršalu*

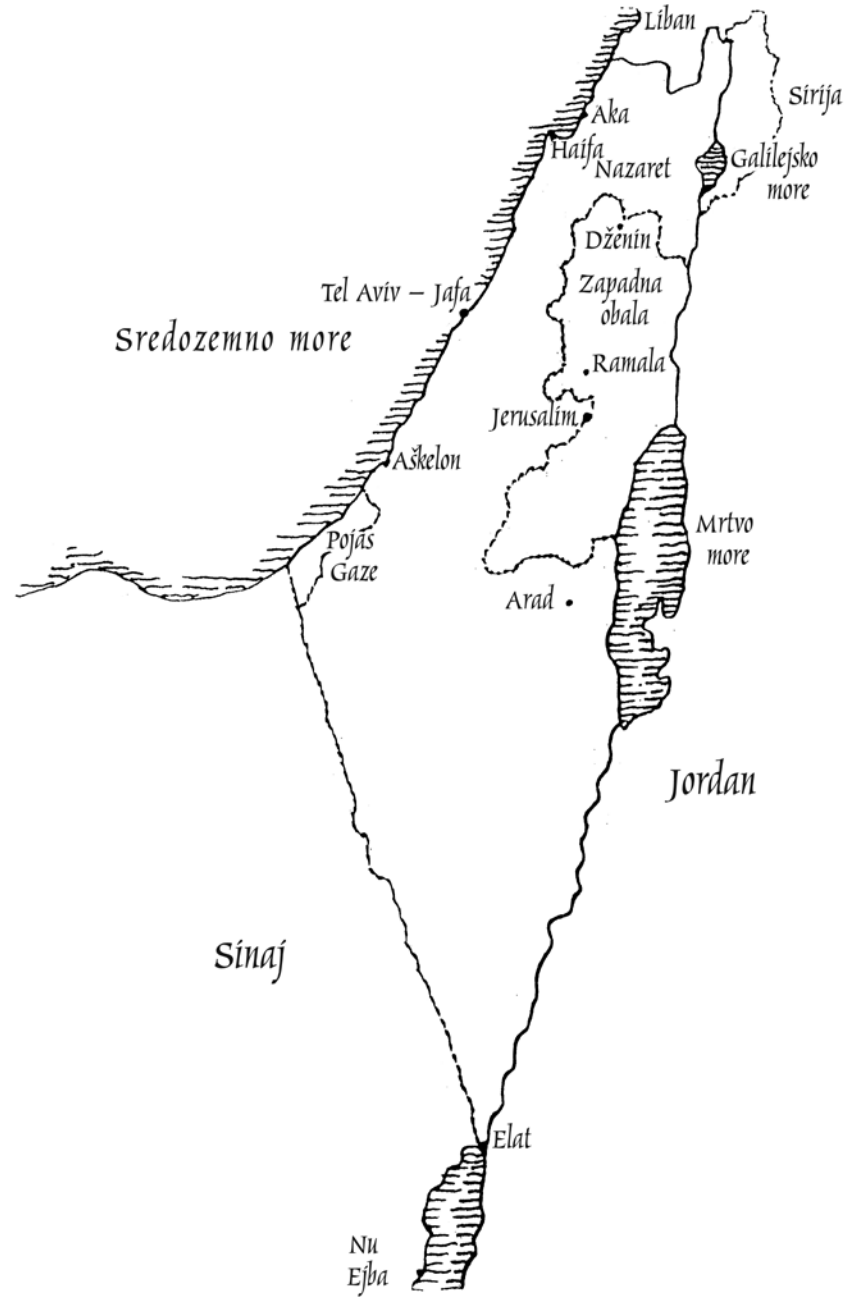


Canada Council
for the Arts

Conseil des Arts
du Canada

This book is published under assistance by The Canada Council
for the Arts and Foreign Affairs Canada.

„Kakva je ovo zemlja, prijatelji?“
– *Bogojavljenka noć*



Jednom davno, kada mi je bilo dvadeset, zabavljala sam se sa čovekom koji je radio kao islednik.

Upoznala sam ga jednog petka posle podne, dok sam stopirala na putu od Jerusalima do Tel Aviva. Studirala sam na Univerzitetu u Jerusalimu, ali sam vikende uvek provodila u Tel Avivu jer se u Jerusalimu vikendom sve zatvaralo, pa nisam imala kuda da idem ni šta da radim. S druge strane, Tel Aviv je petkom i subotom bio najživlji. To je bio moj vikend: petak uveče i cela subota. Nedelja je bila običan radni dan, te sam morala da se vraćam na predavanja.

Stopirala sam u vojnoj autostoperskoj stanici, i stidela sam se. Stanica je bila namenjena isključivo vojnicima; studentkinja duge plave kose i u kratkoj suknji uvek bi zaustavila automobil pre vojnika, a to ih je ljutilo. Ali to je bilo jedino mesto gde se moglo stopirati, jer je od stanice put počinjao naglo da krivuda kroz tamnozelene šume u brdima oko Jerusalima.

Obično bih petkom odlazila linijskim taksijem do Tel Aviva. Ti taksiji koji su prevozili po sedam putnika bili su automobili marke mercedes sedan, i u njima je bilo prilično udobno ako biste sedeli kraj prozora. Ali tog dana nisam imala novca. Moja cimerka, ruska imigrantkinja, zamolila me je za pozajmicu, te mi je ostalo jedva dovoljno novca za vikend, i tako sam otišla

pešice do stanice, smestila se što dalje od vojnika, ispružila ruku i uperila palac ka autoputu. Autostopiranje u Izraelu nije logično. Kad stopirate, ne saopštavate vozaču šta vam treba (što bi nagoveštavao podignuti palac), već šta da radi (što pokazuje palac uperen ka putu).

Vojnici počеше da gunđaju i mrmljaju. Trudila sam se da ih ne slušam. Želela sam da im se dopadnem.

Gotovo istog trenutka jedan automobil stade pored mene. Trojica besnih vojnika izadoše iz stanice i krenuše ka nama.

„Tel Aviv?“, upitala sam.

Muškarac u automobilu odgovori: „Tel Aviv.“

„Sigurno?“, upitah. Pošto me je, kad sam prethodni put stopirala, vozač slagao i ostavio negde usred nedodije.

„*Ya-allah*, kakva paranoja. Požuri, pre nego što nas ubiju.“

Iza nas, vojnici su psovali. „*Kusemak*“, govorili su.

„Pusti ih u auto“, rekoh sedajući na prednje sedišta.

„Pa otključaj zadnja vrata.“

Otključala sam vrata i troje vojnika, dva muškarca i jedna žena, smrknuto udoše u automobil. Žena je išla u Petah Tikvu, jedan muškarac ka Šfajimu, a drugi u Haderu. Još su bili nadrdani, ali pošto su dobili šta su hteli, nisu mogli da se bune.



***Ya-allah* je, naravno, arapski izraz. Ya je arapska rečca, po upotrebi slična uzviku „o“ (kao u „O, Pirame“ ili „O, zide“). Ispred ličnog imena, u svakodnevnom govoru (npr. *ya-Asaf*), ima svrhu naglašavanja i znači otprilike „Da, prijatelju, tebi govorim“.**

Ne bi se očekivalo da je *ya-allah* omiljen izraz među Izraelcima, ali ipak jeste. Koristi se slično kao „bože“ ili „pobogu“.

I *kusemak* je arapska reč. U hebrejskom nema mnogo psovki, jer se taj jezik 1800 godina nije govorio. Kad je hebrejski (veštački) oživljen, neke psovke su pozajmljene. *Kusemak* na arapskom znači „pička materina“, ali se u hebrejskom ne koristi

kao uvreda: tom se rečju samo izražava nervoza. U arapskom se ona ne bi olako izgovarala, ali u hebrejskom lakše prolazi, pošto govornici hebrejskog ne razmišljaju o njenom tačnom značenju.



Muškarac reče „Ami“, a ja „Lili“, pa se rukovasmo sa strane, govoreći „Drago mi je što smo se upoznali“ ili bukvalno „vrlo prijatno“, kako se kaže prilikom rukovanja u Izraelu; ne možete se rukovati a da pri tom ne izgovorite *na'im* (prijatno) *me'od* (vrlo). Dok sam boravila tamo, svi u Izraelu su to radili, čak i mladi, čak i vrlo moderni mladi ljudi. Bilo je *kul* rukovati se (smrknutog izraza lica, doduše) kada nekoga sretnete. Pitam se je li i danas tako.

Bilo je malo neobično rukovati se u automobilu; osećala sam prezir vojnika sa zadnjeg sedišta koji su mislili da posmatraju muvanje.

Ali Ami posle toga nije mnogo pričao. Samo me je pitao da li mi se žuri, jer je želeo da vojnike odveze što je moguće bliže njihovim odredištima, zbog čega je morao da ide zaobilaznim putevima. Meni to nije smetalo. Volela sam da se vozim, naročito u skupim automobilima s udobnim sedišta.

Vozio je jednog po jednog vojnika: ženu do njene kuće u Petah Tikvi, jednog muškarca do njegovog doma u Šfajimu, a drugog do raskrsnice ka Haderi. Više nisu bili ljuti; bili su mu zahvalni što ih vozi do kuće, odnosno raskrsnice. Srdačno su mu zahvaljivali, a jedan ga je čak potapšao po ramenu pre nego što je izašao.

Nakon što je razvezao vojnike, Ami upita: „Studentkinja?“

„Da.“

„Šta studiraš?“

„Književnost. Lingvistiku.“

„Čomskog?“

„Da, on je sad u modi.“

„Naš dragi prijatelj Noam.“

„Aha.“

„Ti si Kanađanka.“

„Otkud znaš?“ Obično su me smatrali Amerikankom.

„Razumem se u akcente.“

„Kanađani imaju isti akcenat kao Amerikanci.“

„Ne baš.“

„Ne verujem ti. Nagađao si.“

On se nasmeja. „Dobro“, reče.

„Čime se ti baviš?“ pitala sam. U Izraelu se takva pitanja ne smatraju nepristojnim. Ona su očekivana.

„Radim u istražnom odeljenju.“

Pošto je hebrejska reč za saslušavanje ista kao i reč za istragu, zbog nekog razloga sam pomislila da je on računovođa. Pitala sam: „Proveravaš poreske uplate?“

Činilo se da mu je to smešno. „Ne, saslušavam ljude.“

„Misliš, ideš po kućama?“ Još uvek sam mislila da priča o porezu. Nedavno, dok sam u Jerusalimu radila kao bebisiterka, dvojica smrknutih ljudi iz poreske uprave zakucali su na vrata i tražili da vide oca deteta. Rekla sam im da nije kod kuće i oni su otišli, rekavši da se će vratiti uveče. Kada je otac čuo da su dolazili, prebledeo je.

„Saslušavam ratne zarobljenike.“

„Ratne zarobljenike!“

„Da.“

„Je li to zaista tvoj posao?“

„Izgleda da jeste“, reče on. „Jesi li mislila da za to skupljaju ljude sa ulice? Izvinite, treba nam islednik na nekoliko sati, može?“

„Nikada nisam razmišljala o tome. Koliko uopšte ima ratnih zarobljenika? Ne ratuje se svaki dan.“

„Ta reč se koristi u širem smislu.“

„Kako u širem smislu?“

„U tom smislu da se odnosi na neprijatelje“, odgovori on. Rekao je to ironično, ali Izraelci su često ironični, a ne zna se šta se krije iza toga.

„Pa ipak, kako to može biti stalan posao?“

On se opet nasmeja. Bio je pomalo naduvan, mada to tada nisam znala. „Stalan je, još kako“, reče.

„Ne mogu da verujem. Ne mogu da verujem da sedim u autu s nekim ko živi od toga.“

„Veruj, Kanađanko“, odgovori on.



Kćerka mi je došla iz Belgije. Dovela je i momka, muzičara iz plesne grupe *Pjesas* u kojoj sada igra. Voli je, ali ona je još neodlučna.

Ponudila sam im da ih sačekam na stanici *Viktorija*, ali mi je kćerka rekla da nije sigurna kada stižu. Nestrpljivo sam čekala, gledajući kroz prozor svaki put kada bih čula da ulicom prolazi neki auto. Stanujem u mirnom kraju severnog Londona, gde ima vrlo malo saobraćaja.

Nisam je videla četiri meseca. Od rane jeseni je imala probe. U početku se svakodnevno javljala telefonom, sva ushićena: koreografija je božanstvena, režiser je sjajan, svi su divni. Otkad se zabavlja s Kejsom, svojim dečkom, pozivi su se proredili, mada je ona podjednako oduševljena, a dva puta me je nazvala da me pita za savet u vezi s kontracepcijom.

Konačno su stigli u osam uveče. Kejs je simpatičan, srdačan i uljudan. Ima mršavo, ljubazno lice i prijatan osmeh. Oboje su bili iscrpljeni pa su otišli pravo u krevet. Dala sam im svoju spavaću sobu dok sam se sama prebacila u radnu, koja je nekad bila soba moje kćerke. Njen krevet je još tu, u uglu kraj prozora, a uzela sam i njeno staro ćebe s balerinom.



Nije me pitao gde želim da izađem. Odvezao nas je u grad, parkirao auto u bulevaru blizu Ulice Dizengof i rekao: „Dođi, vodim te na ručak u *Mendis*.“

„Ne znam“, rekoh. Zagledala sam se kroz prozor u palme koje su rasle duž bulevara. Na klupi u parku jedna žena s belim rukavicama i šeširom žmirkala je i klimala glavom nevidljivim prolaznicima.

„Hajde“, mamio me je. „To je nagrada što si istrpela toliko vozikanja.“

„Volim da se vozim.“

„Pa, onda bez razloga.“

„Ne, ne mogu“, rekoh. Glas mi je drhtao. Oči mi behu pune suza.

„Molim te, hajde.“

„Ne bih. Ali hvala na vožnji“, rekla sam, ne pomerivši se.

Sedeo je i čekao da se predomislim. Bio je divan oktobarski dan. Toplo sunce zamenilo je belu vrelinu leta, a vetrić sa okeana nosio je prijatan, vlažan miris soli kroz grad.

„Dobro“, konačno rekoh. Bila sam gladna; bila sam radoznala; bio je zgodan. Ne znam šta još da kažem.

Restoran *Mendis* nalazio se u Ulici Dizengof. Dobio je ime po Mendi Rajs-Dejvis, poznatoj po aferi Profumo. Posle tog skandala udala se za jednog Izraelca, a on je restoranu dao njeno ime. Sedeli smo za uglačanim drvenim stolom, čekajući konobara. Bilo je još rano za ručak i samo tri stola behu zauzeta, ali je konobar čitao sportski dodatak u novinama i nije želeo da ga prekidamo. Ami uzdahnu. Konačno je ustao, prišao konobaru i rekao mu: „Znam da je lepo kad nisi u vojsci, ali nama je stvarno potrebna pomoć.“

Konobar se nasmeja. „Izvinite“, reče.

Oboje smo naručili isto, pohovanu piletinu.

„Gde stanuješ?“, pitao me je Ami.

„Imam rođaku ovde, u Sokolovljevoj ulici. To je dalja rođaka moje majke. Udovica s jednom kćerkom, Nogom. Noga je u vojsci, pa spavam u njenom krevetu. Nekada sam menjala čaršave pre nego što bih tu prespavala – imala sam svoje čaršave u ormanu. Onda se Noga jednom iznenada pojavila u ponoć

i zajedno smo prespavale u njenom krevetu. Tako se sada više ne trudim da promenim čaršave, a ni ona. Ovde se ionako svi stalno tuširaju. Prvi put kad mi je Braha ponudila da se istuširam, pomislila sam da smrdim na znoj. Nisam znala da je to ovde isto kao ponuditi nekome kafu.“

„Žene razmišljaju o takvim stvarima. Čaršavi. Treba li ih menjati ili ne. I zašto. To volim kod žena.“

„A večeras idem na žurku.“

„Gde?“

„Kod tog tipa, Ibrahima.“

„Kojeg Ibrahima?“

„Ibrahima koji živi s Davidom i Mikelom.“

„Sjajno. Idem s tobom.“

„Ne mogu te povesti.“

„Ja ću povesti *tebe*. Ibrahim i ja se odavno znamo.“

„Izmišljaš.“

„Vrlo si sumnjičava, Lili, znaš li to? Prvo ne veruješ da stvarno idem u Tel Aviv. Zatim ne veruješ kako sam pogodio da si Kanadanka. A sad misliš da sam izmislio prijateljstvo sa svojim starim dobrim prijateljem Ibrahimom.“

„Pa kad sam prošli put stopirala, vozač je pokušao da mi gurne ruku pod bluzu, pa sam ga naterala da stane i tako morala da pešačim do raskrsnice. Sledeći me je ostavio u nekom selu bogu iza nogu, pa mi je trebalo četiri sata da se vratim u Tel Aviv.“

„Možda ne bi trebalo da stopiraš.“

„Obično to i ne radim, ali ponekad mi ponestane novca. Danas sam morala da pozajmim novac cimerki. A kad se već tako dobro razumeš u akcente, trebalo bi još nešto da znaš o meni.“

„Provela si deo detinjstva u Izraelu?“

Nisam mogla da obuzdam divljenje. Ipak me nije lagao. „Da. Prvih sedam godina. Izraelka sam, kao i ti.“

„Odaje te tvoje *resh*, i savršeni *het*“, reče. „Kao i savršena pauza kod *alepha*. Ali samoglasnici ti još zvuče kanadski, mada se polako vraćaju na staro. Dakle, gde si rođena?“

„Zar ne možeš i to da pogodiš?“

„Nipošto.“

„Kibuc.“

„To sve objašnjava.“ On mi se nasmeši. Imao je predivan osmeh, jamice, savršene zube.

„Kao na primer?“

„Pa, tvoju osećajnost, Lili. Ne gledaj me tako, ne ulagujem ti se. Podsećaš me na mog brata Ronija, divnu uspomenu. Šta rade David i Mikel ovih dana?“

„Ne znam, obojica su u Argentini, to mi je rekla njihova majka. Srela sam je prošle nedelje.“

„Još prodaju tepihe?“

„Nemam pojma šta prodaju. Mislim da niko ne zna, čak ni njihova majka. Naročito ne ona. Međutim, izgleda da uspevaju time da se izdržavaju.“

Konobar nam je doneo hranu, pohovanu piletinu u pletenim korpicama. Navalismo na nju. Bila sam mrtva gladna. U to doba sam stalno bila gladna.

„Odakle si ti?“, upitah. „Mislim, jesi li rođen ovde?“

„Da, ali za dlaku. Izašao sam iz utrobe matere svoje tek dva dana pošto je stigla u Haifu.“ Izraelci ponekad rado koriste stare biblijske i rabinske fraze s ironičnim prizvukom.

„Stigla u Haifu, odakle?“

„Iz Francuske. Rođena je u Lionu.“

„Kako možeš da se družiš s Ibrahimom? Zar mu tvoj posao ne smeta?“

„Znamo se odavno“, odvrati on.

„U srednjem veku, mučitelj je bila profesija. To sam saznala nedavno, kada smo radili misterije“, * rekoh. „Našla sam spisak zanimanja i plata. Sudija, podvornik, mučitelj.“

„Ko je imao najveću platu?“

* Srednjovekovne drame zasnovane na događajima iz Biblije, koje su najčešće priređivali esnafi na praznik Tjelovo (*Corpus Christi*). (Prim. prev.)

„Sudija. Mučitelj je bio u sredini. Podvornik je bio na dnu, ali je imao besplatna smeštaj i hranu u crkvi.“

Zamišljala sam Amija u prostoriji sa zatvorenikom, zatvorenika na stolici, Amija kako mu stoji iznad glave; potom slika nestade. Osetih kako se preznojavam u korenu kose i ispod pazuha.

„Čudi me što nisi vegeterijanka“, reče on. „Imaš ti ipak i svoju okrutnu stranu.“

„Jednog dana ću postati vegeterijanka. Možda već danas. Možda mi je ovo poslednji mrsni obrok.“

„Da, prilično si probirljiva, zar ne? Gledam kako ispituješ svaki komad piletine pre nego što ga pojedješ. Sledeći put treba da poneseš mikroskop.“

„U pravu si, volim da vidim šta jedem. Šta ako se u mesu nađe neka vena, krv ili masnoća? Ili nešto gnusno?“

„Odlično govoriš hebrejski“, reče Ami.

„Grešim kod konjugacije. A i vokalizaciju ponekad samo nagađam, ne znam pravila.“

„Sad si me zapanjila. Moraćemo da obavestimo *Hebru moment*.“

Govorio je o radio-emisiji u kojoj se pričalo o čestim greškama u govoru. Neki muškarac bi (obično) napravio gramatičku grešku, a onda bi ga žena (obično) ispravila. *Otmenije je reći...* govorila je ona. Nisu želeli da uvrede slušaoc, pa su koristili reč „otmeno“ (*yafeh*) umesto reči „pravilno“ (*nakhon*).

„Zavidim ljudima koji znaju sva pravila.“

Nasmejao se. Lepo se smeja. „A sada, za sve naše nove imigrante i neobrazovane, neotesane članove našeg društva, podsećanje na vašu ništavnost.“ Oponašao je neprijatno izveštačeni glas radio spikera i htediti da se nasmejem, ali nisam.

„Želim da znam da li grešim“, rekoh. „Ispravi me ako pogrešim.“

„Ne postoji reč *oneh*.“ Mislio je na reč koju sam upotrebila za „mučitelja“, a koju sam izvela iz glagola. „Slažem se da bi

trebalo da postoji, ali ne postoji.“ Trudio se da se ne nasmeši, a znala sam i zašto. Kada govornici kojima hebrejski nije maternji jezik pogreše u jezičkim konstrukcijama, rezultat nisu samo reči koje paraju uši, kao u engleskom. Te greške su obično komične ili dirljive, ili oboje.

„Koja je prava reč?“

„Ne postoji prava reč, zapravo, mada bi mogla reći *me'aneh*, bar u krajnjoj nuždi.“

„Zanimljivo.“

„S druge strane, u engleskom ne postoji naziv za onoga ko trpi mučenje, a u hebrejskom postoje dve.“

„Volim da razmišljam o takvim stvarima.“

„I ja.“

Posle toga smo neko vreme ćutali, gledajući se. To volim kod Izraelaca. Sviđalo mi se što ne postoji obaveza da se održava razgovor. Mogli ste ćutati i to je bilo u redu, nimalo grubo niti nepristojno niti značajno. Čak i u većem društvu dešava se da svi iznenada utonu u misli. Takva zanesenost je gotovo grupna aktivnost. Čini se da uvek imaju o čemu da razmišljaju.

Nijedno od nas nije želelo desert. Ami je zatražio račun, a zatim rekao: „Dođi kod mene, Lili. Želim te.“ I to je tipično za Izraelce: neposredni su. A čak i ako niste Izraelac, čim počnete da govorite hebrejski, i vi ste prinuđeni da se izražavate otvoreno. U hebrejskom nema mnogo uvijanja. Imate ograničen izbor reči, ograničen broj načina da kažete ono što želite. Ne postoji čak ni mnogo glagolskih vremena. Hebrejski ne pruža beskonačne mogućnosti uvijenog izražavanja kao engleski.

„Želiš me, kako?“

„Želim te tako da želim da budem s tobom. Jesi li u nekoj vezi?“

„Trenutno ne.“

„Dođi kod mene u goste.“

„U goste?“

„Da, u posetu. Popićemo kafu, slušaćemo muziku, pušićemo. Kod kuće imam dobru travu.“

„Ne pušim.“

„Imam i dobrog hašiša.“

„Oh, budimo iskreni. Ako dođem, završićemo u krevetu. A ja to ne želim. Smeta mi tvoj posao.“ Glas mi je opet zadržtao.

Konobar je doneo račun i želela sam da platim popola sa Amijem, ali nisam uspela. On je platio pa smo se vratili u njegov auto. Dala sam mu adresu mamine rođake u Sokolovljevoj ulici, ali nas je on umesto toga odvezao svojoj kući.



Hebrejska imenica *reḥem*, koja znači materica, odnosno utroba, može se povezati s rečju *rḥm*, koja označava saosećanje. Isto važi za arapske reči istog porekla, *rahim* i *riḥm*. Izgleda da obe reči (i u hebrejskom i u arapskom) vode poreklo od iste akadiske reči *remu*.

Hebrejska reč za mučenje, *inuo*, vodi poreklo od istog korena kao arapska reč *'ana*. Reč *inui* takođe se odnosi na zlostavljanje uopšte, kao u biblijskom upozorenju: „Nemojte cvijeliti [*te'anu*] udovice i sirote.“ Ponekad se ta reč povezuje i sa silovanjem, kao u rečenici: „Ali je on ne htije poslušati, nego savladavši je prisili je [*ina*] i obleža je.“

Ovde se govori o Amnonu, Davidovom sinu, koji se očajnički zaljubio u svoju polusestru Tamaru. Smatrao je da nema mnogo nade da se njome oženi (Tamara je mislila kako treba bar da pokušaju da zatraže dozvolu za venčanje, ali je on nije slušao), i zato ju je uzeo na silu. Posle toga gnušao se i samog pogleda na Tamaru („A poslije omrže na nju Amnon veoma, te mržnja kojom mržaše na nju bješe veća od ljubavi kojom je prije ljubljao“), pa joj je rekao da ode i više se ne vraća.

* * *

Upotreba reči *inui* u vezi sa isledničkim metodama prvi put se javlja u hebrejskom u srednjem veku, u vreme krstaških ratova.

Reč koja označava ispitivanje je *ḥaqira*, od korena *ḥqr*. Hebrejski je štur jezik, ali hebrejske reči često imaju kompleksna značenja, zbog svoje istorije vezane za drevne biblijske, mistične i egzegetske tekstove. Reč *ḥqr* upravo predstavlja primer takve reči. Ona znači ispitivati, istraživati, saslušavati, unakrsno ispitivati ili detaljno preispitati tekst da bi se otkrilo njegovo skriveno značenje.

Kao i reč *inui*, i reč *ḥaqira* se prvobitno javlja u vezi sa saslušavanjem u doba inkvizicije.

Arapska (a sada i internacionalna) reč hašiš takođe je dobila novo značenje u doba krstaških ratova. Sekta korisnika hašiša iz dvanaestog veka koji su živeli u oblasti Golanske visoravni i imali običaj da uzimaju hašiš pre polaska u svete misije u kojima su ubijali razne neprijatelje, dobila je naziv *ḥashshashin*. Odatle potiče reč „assasin“.*



Stanovao je u jednoj kući u Neve Avivimu, u blizini Telavivskog Univerziteta i, sasvim slučajno, pet minuta hoda od doma Šimona Peresa. Amijeva kuća je bila vrlo lepa, od belog kamena, obrasla puzavicama i okružena stablima, živicama i lejama cveća. Cveće u bašti je bilo pažljivo odabrano: bilo je tu visokog i

* U engleskom reč *assasin* označava ubicu, posebno atentatora. (Prim. prev.)

egzotičnog rastinja, dok je drugo ličilo na sitno poljsko cveće, koje raste po šumama.

„Je li kuća tvoja?“, pitala sam. U Izraelu su samo bogataši imali sopstvene kuće. Većina ljudi stanovala je u stambenim zgradama. Šimon Peres je živeo u stanu.

„Da, moja je.“

„Tvoj posao je sigurno dobro plaćen.“

„Ja. Ja sam dobro plaćen.“

„Dobijaš više od ostalih?“

„Da.“

„Kako to?“

„Zato što sam izuzetno dobar u svom poslu.“

„Ko uređuje baštu? Divna je. Nikad nisam videla tako lepu baštu.“

„Hvala, Lili. Volim baštovanstvo, opušta me.“

„Možda bi trebalo time da se baviš.“

„Nije zabavno uređivati tuđe bašte. To je vrlo lično, zar ne misliš?“

Otključao je ulazna vrata. „Kafu? Čaj? Pivo?“, pitao me je čim smo ušli. Stajala sam leđima naslonjena na vrata i osvrnula se. U prizemlju je bila samo jedna velika prostorija u kojoj se nalazila čajna kuhinja, trpezarija i dnevna soba. Francuski prozori vodili su na popločani put koji se pružao duž kuće. Zidovi su bili goli, a nameštaja beše veoma malo: osim belog dvoseda, televizora i muzičkog stuba u uglu, malog kuhinjskog stola i dve stolice u trpezariji, prostorija je bila prazna. Međutim, utisak nije bio spartanski već prijatan i primamljiv, možda zahvaljujući orijentalnim ćilimima i jastucima razbacanim po podu dnevne sobe.

„Čaj.“

„Ne budi tako besna.“

„Trebalo je da me odvežeš do Brahine kuće. Moram bar da joj se javim, da joj kažem da ću zakasniti.“

„Imaš telefon u spavaćoj sobi.“